

Sygn. akt IV CSK 228/15

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa H. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko U. Spółce Akcyjnej w B.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z dnia 13 listopada 2014 r., sygn. akt I ACa 483/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Strona powodowa zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 498 § 1 k.c. oraz art. 233 §1, art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych dotyczących wymagalności wierzytelności jako przesłanki potrącenia (czy dopuszczalne jest potrącenie wierzytelności przed ziszczeniem się warunku lub nadejściem terminu spełnienia świadczenia) oraz wymaganego stopnia konkretyzacji wierzytelności umarzanej przez potrącenie, a także potrzebą wykładni „dopuszczalności przyjmowania przez sąd II instancji za własne ustaleń sądu I instancji”.

Wniosek strony powodowej o przyjęcie wniesionej przez nią skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zasługiwał na uwzględnienie.

Kwestia wymagalności wierzytelności jako przesłanki dopuszczalności potrącenia wierzytelności była już wielokrotnie przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego (zob. z najnowszego orzecznictwa uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 76/14), zaś istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest objęcie podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Podobnie, nie budzi wątpliwości ani w piśmiennictwie, ani w orzecznictwie, że polskie prawo nie ogranicza dopuszczalności potrącenia do wierzytelności bezspornych.

Nie było także potrzeby dokonywania wnioskowanej w skardze wykładni. To co miałoby być jej przedmiotem zostało już w judykaturze wyjaśnione. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że postępowanie apelacyjne jest, zgodnie z art. 378 § 1 oraz art. 382 k.p.c., kontynuacją merytorycznego rozpoznania sprawy. Orzeczenie sądu drugiej instancji wydane na skutek apelacji musi się więc opierać na ustalonej samodzielnie przez ten sąd podstawie faktycznej i prawnej. Gdy sąd drugiej instancji uznaje ustalenia faktyczne i oceny prawne sądu pierwszej instancji za trafne, wywiązanie się z obowiązku wskazania w uzasadnieniu orzeczenia podstaw rozstrzygnięcia może nastąpić przez samo oświadczenie o akceptacji ustaleń faktycznych i ocen prawnych sądu pierwszej instancji (zob. w szczególności uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasady prawne - z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, i 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej strony powodowej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 7 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490).